

Atentát na lidské emoce [Milan Glaser](https://www.radiovaticana.cz/) (<https://www.radiovaticana.cz/> 6.9.2020)

Ze zdravotnicko-hygienického hlediska přehnaná prevence zajisté není skutkem milosrdné křesťanské lásky podobně, jako jím není aperitiv podaný hladovému anebo zimník darovaný ve čtyřicetistupňovém vedru neoděnému. Rouškami se lidé pouze vzájemně straší a/nebo si hrají na lékaře. Tato obojakost exekutivou vnucené masky vnáší mezi lidi jen nedůvěru a/nebo naivní přesvědčení, že společnými silami přemohou virus, povýšený na úhlavního nepřítele lidského rodu.

Pandemie však není jen marketingová strategie na státní nákupy vakcín u nadnárodních firem, ale i mnohvrstevný proces globální unifikace, která všem poslušným slibuje zdraví, štěstí a spokojenost navěky. Tento komplexní, zakomplexovaný a komplexně vytvářející proces je totalitní sugescí, jejíž původ je tajený i tajemný.

Proto je třeba hledat způsob, jak této situaci čelit z hlediska křesťanské víry. Bohužel, málokdo dnes uvažuje o aktuálním dění na národní - a tím méně na mezinárodní - rovině jinak než z hlediska politického kontextu. Zřídka je přístup, který pojímá světové dění z náboženského hlediska, a to i mezi křesťany. Přitom jediné náboženství, které ukazuje hluboký smysl lidských dějin, je právě křesťanství. Probíhající sanitárně laděná unifikace světa je paradoxním signálem potřeby konverze a obnovy víry ve spásu a věčný život.

Každá pavěda totiž funguje jako pověra. A názory, jež vedly státní exekutivu téměř na celém světě k přijetí známých opatření, vědecké nejsou. Virus se nešíří podle matematických algoritmů, a hypochondrie je také nemoc. Atentát na lidské emoce byl mediálním atentátem na rigorozitu vědy, zejména medicíny a statistiky. A za atentáty stojí vždycky peníze, které mohou být prostředkem lidské spolupráce anebo také nástrojem okrádání, obelhávání a ovládnutí jednotlivců i celých národů. Skrze peníze nabízí otec lži vládu nad tímto světem těm, kdo se mu klanějí a hrají si na bohy tím, že je tvoří *ex nihilo* a korumpují jimi lidské duše.

Bohatství, marnost světské cti a vyzrálá pýcha - to jsou stupně, po kterých nepřítel naší lidské přirozenosti přivádí ke všem nepravostem, jak uvádí sv. Ignác z Loyoly (*Duchovní cvičení*, č.136-143). Bez zřetele na Spasitelem denuncovaného vládce tohoto světa (*Jan 14,30*), který je Odpůrcem Boha, nelze nahlédnout smysl lidských dějin.

Bůh neexistuje proto, že v Něho někdo věří, byť by to bylo i nějaké organizované lidské společenství. Takto se pěstuje pouze náhražková víra v idoly, které člověku předkládá otec lži. A právě zde je rozhraní toho, oč tu běží. Atentát spáchaný na lidské emoce je výrazem fanatické idolatrie podněcující nenávisť mezi jejími stoupenci a odpůrci.

Jedinou odpovědí křesťana je modlitba sycená eucharistií za všechny, a zvláště za ty, kdo odporují poznání pravdy a nejvíce proto potřebují Boží milosrdenství. Jediné, co máme být dlužní, jak dnes připomíná sv. Pavel (*Řím 13,8*), je vzájemná láska.

Křesťané se stali zelótskými koryfeji hygienismu [Angela Pellicciari](https://www.radiovaticana.cz/) (<https://www.radiovaticana.cz/> 16.8.2020)

Liturgie byla přetvořena na jakési „šaškovské mysterium“ konané na oltáři náboženské korektnosti. (Připomeňme, že v Itálii stále platí povinnost roušek pro všechny účastníky mše, rukavice pro kněze a dezinfence při podávání sv. přijímání – *pozn. překl.*). Posláním církve se stalo ukazovat světu občanskou loajálnost, respektující zdraví „druhých“ dodržováním pravidel, diktovaných strachem ze smrti, která se rovná nákaze. Křesťané se naučili nebýt blázny. Sžili se s úzkostnou zdravotnickou prevencí. Naučili se přemáhat smrt poslušností představám kněží a biskupů zaobírajících se dodržováním hygienických předpisů.

Miluji Dolomity a často tam již roky přicházím. Během výletu jsme nedávno spolu s jedním knězem vstoupili do kostela, abychom se účastnili mše. Můj přítel šel do sakristie, aby požádal, zda smí koncebrovat, a odpověď překonala všechna očekávání: „To nejde, neznám tě,“ což neznamenal, že neměl celebret (potvrzení o tom, že je knězem). Znamenalo to: kdo mi zaručí, že nejsi nakažen virem? Potom, protože si zapomněl roušku a aby mohl být na mši přítomen, byl mu zapůjčen jakýsi hadr, zakrývající celou tvář.

Již několik měsíců nedělám nic jiného než diskutuji a přu se s přáteli a známými, proč mám dojem, že se z liturgie stalo „šaškovské mysterium“ konané na oltáři politické, potažmo náboženské korektnosti. Mám totiž dojem, že se posláním církve stalo ukazovat světu občanskou loajálnost dodržováním skrupulózních pravidel.

Pokud se někdo pokusí poukázat na iracionálnost tohoto počínání z náboženského hlediska, slyší pouze jedinou odpověď: musíme poslouchat regule, které biskupové stanovili pro pandemii. Každý z nás, který se nepodřizuje prakticky nikomu, tím méně pak církevním příkázáním či učitelskému úřadu církve, se náhle stal zelótským koryfejem poslušnosti.

Lid, který ztratil víru v Kristovo vítězství nad smrtí, podléhá pokušení utéci před smrtí do poslušnosti hygienickým předpisům. Obsesivní péče o zdraví, okázale manifestovaná při každé bohoslužbě, dokazuje, že Bible má pravdu. Náš problém je stále stejný: strach před smrtí (*Žid 2,14*), který nás celý život drží v satanově područí.

Obsese roušek a tekutin opakovaně dezinfikujících naše ruce během eucharistie dává jen za pravdu Nietzschemu i Hitlerovi, podle nichž je křesťanství náboženstvím otroků a hlupáků.

Věci se však mají jinak. Po tři staletí – neustále a v mnoha částech světa dodnes - byli křesťané mučeni a vražděni, protože odmítali připustit, že jejich materiální blahobyt závisí na politické a kulturní moci imperia, Říma. A to jen proto, že odmítali prostou samozřejmost, drobný úkon poklony soše Císaře. Císaře, který zosobňoval světovou moc imperia, dávajícího všem občanům nemalá privilegia. Křesťané však odmítli uposlechnout oné samozřejmosti. Blázni. Asociálové.

Křesťané se dnes naučili nebýt blázny. Sžili se s nutností chránit zdraví. Naučili se přemáhat smrt poslušností představám kněží a biskupů zaobírajících se dodržováním hygienických předpisů.

„Běda mi, když nebudu hlásat evangelium,“ napsal svatý Pavel. Běda mi, když nebudu hlásat, že Bůh přemohl smrt pro mne. Srdcem této zvěsti je eucharistie. Pravým problémem bude asi nedostatek víry. Patrně nás římsští mučedníci mohou něčemu učit.

Druhá vlna epidemie nepřijde, neboť už víme, jak jí čelit

(<https://www.radiovaticana.cz/> 7.8.2020)

Profesor Alberto Zangrillo, primář oddělení intenzivní péče nemocnice San Raffaele v lombardské metropoli, řekl 27. června pro italský katolický portál [Il Sussidiario](#), že epidemie covid-19 skončila. Již od 18. dubna nemá na JIP nikoho hospitalizovaného, a počínaje květnem se ani na místní pohotovost nedostavil nikdo s podezřením na toto onemocnění. Opakuje to a dokládá mimo jiné také v rozhovoru pro italskou [televizi La7](#), kde řekl: „Nevím, zda přijde druhá vlna, mám za to, že ne, a doufám, že tak doufají všichni, ale kdyby měla přijít, řekli jsme jasně, aniž by někdo mohl vyvrátit, co říkáme, že v důsledku vynaloženého úsilí všech velkých nemocnic na celém světě tento virus nyní známe a víme, jak mu čelit v konkrétním případě, jakož i v rámci určitého území. Říkat proto dnes, že děti se asi nebudou moci vrátit do školy, že nesmíme cestovat letadlem a musíme zůstat doma, rovná se tomu, že máme umřít, protože jsme imbecilové a musíme se zavřít doma a čekat, až přijde ona druhá strašná vlna a snažit se zemřít v co nejmenším počtu. Tak tomu ovšem není!! Jasně! Tak tomu není! Na obzoru je klidný zítřek i z epidemiologického hlediska,“ odpověděl přední lombardský lékař a primář milánské kliniky San Raffaele pochybujícímu novináři.